

BOIG PER TU

Pip-pip-pip-pip-pip-pip. Les portes estan a punt de tancar-se, però, com sempre, esprinto i aconseguixo entrar *in extremis*; em nego a esperar fins que passi el següent tren. Sufocat, m'aboco a l'últim seient d'esquena al sentit de la marxa, el que mira al mar, pensant que allò seria el més bonic que veuria en el trajecte entre el Maresme i Barcelona. Un cop assegut i recuperat de l'esforç, aixeco el cap, i el noi que tinc just davant em mira de dalt a baix de manera un xic indiscreta, com si intentés llegir-me.

Propera parada: Montgat. Se li escapa un tímid i adorable somriure i intenta trencar el contacte visual desviant la mirada, però li surt malament la jugada, perquè tot just passem sota un túnel i les nostres mirades tornen a coincidir en el reflex del vidre. Empasso saliva i em col·loco bé els cabells. Merda, m'hauria d'haver afaitat abans de sortir de casa, penso. Esclata una guspira i, fruit de l'esglai, la nena del meu costat obre els ulls i apuja les celles. Estem convençuts que n'hem estat els causants, però l'agosarada i oportuna ignorància de la mare li atorga la culpa a una suposada descàrrega de la catenària.

Propera parada: Badalona. No sé si li desperto algun interès, de fet ni tan sols tinc la certesa que li agradin els nois. Què se suposa que hauria de fer? Em moro de ganes de dir-li quelcom, però no goso. A més a més, duu una marca al coll, encara que no sabia dir si és un xuclet. Una vegada em vaig enamorar d'un violinista madrileny que sempre lluïa una marca semblant, i l'atribuïa a la postura que havia de fer per aguantar l'instrument.

Propera parada: Sant Adrià del Besòs. Se m'acut posar el meu perfil d'Instagram al mòbil i col·locar-lo, aparentment descuidat, sobre la cuixa. D'aquesta manera, podrà llegir el meu nom i començarem a xatejar. Ell se n'adona, i se li torna a escapar el mateix somriure del principi. Mirades confuses, rialles cohibides i fregaments de peus falsament involuntaris són suficients perquè el trajecte comenci a sonar com una partida d'escacs: tot passa lentament; quan un mou fitxa, l'altre observa de reüll, i cap dels dos vol que l'altre descobreixi les seves vertaderes pretensions.

Propera parada: El Clot. S'aixeca i els seus genolls topen suaument amb els meus per accident. Per ell és l'última parada; per mi, pràcticament, la fi del món. Després de baixar i que es tanquin les portes, el meu mòbil s'il·lumina amb un missatge a la xarxa social. Comencem a xerrar a través de la pantalla, però, abans d'acabar la típica bateria de preguntes que no li interessin a ningú, em diu que només vol sexe, ja que té xicot. És vint-i-u de setembre i fa calor, però jo em quedo glaçat.

La megafonia es va entretallar i el maquinista va decidir posar fi al trajecte.

Vam coincidir alguna vegada més fent el mateix recorregut. Ambdós fingíem no veure'ns, la incomoditat era més que latent. Ell sempre mirava cap a baix, crec que per vergonya o, fins i tot, culpa. Jo, en canvi, mirava als costats i aixecava lleugerament la barbata. Suposo que el que sentia era més aviat despit.

Hom pot pensar que exagero quan m'il·lusiono tan de pressa, però és la meua manera de viure. Soc dels que ploren quan escolto una cançó trista o lleigeixo un final tendre; dels que rumien massa; dels que busquen significats intensos en les frases més quotidianes, i dels que necessiten romantitzar-ho tot per sobreviure.

L'atzar feia bé la seva feina i ens trobàvem cada cop menys. Fins ahir. Les rambles vessaven de gent, els més petits escoltaven la llegenda amb emoció i els al·lèrgics al pol·len no paraven d'esternudar. Era el dia més romàntic de l'any, era la diada de Sant Jordi.

Jo estava una mica enrabiada amb el món. O potser amb l'amor, però per mi és el mateix. Abans els rols de gènere decidien si se't premiava amb una rosa o un llibre, però el consumisme havia arribat en forma de salvació per dir-te que compressis les dues coses; escriptors d'arreu s'omplien els pulmons de catalanitat un sol dia a l'any, i les roses ja no eren vermelles, ara podies triar qualsevol color de l'arc de Sant Martí. Tot per homenatjar una tradició basada en una llegenda heteropatriarcal.

Aquell dia, el destí va voler rematar la feina i, entre el soroll visual de la multitud, una mena de far invisible va fer que veiés el noi del tren agafat de la mà del seu xicot. De sobte, una percussió va començar a sonar acompanyada d'uns familiars acords en fa major i, en pocs segons, va passar de familiar a inconfusible, era la cançó més bonica del món. Aquella cantant amateur interpretant *Boig per Tu* amb una veu encisadora va aconseguir captar l'atenció de l'entorn, inclosa la de la parelleta. El seu nom artístic era Martina. En el moment més àlgid de la cançó, es van mirar als ulls i es van besar. La cara se'ls va il·luminar, i el somriure que se li va dibuixar al noi del tren era el mateix que m'havia regalat a mi no feia tant.

Vaig mirar als costats un últim cop aixecant la barbata, em vaig prendre un antihistamínic i vaig comprar una rosa de cada color excepte el vermell a un estand amb un rètol on deia «Saint George's Day». Quan vaig arribar a casa, vaig buscar què era una catenària, vaig eliminar *Boig per Tu* de la carpeta de preferits i vaig llençar un tauler d'escacs al contenidor més proper sense preocupar-me del reciclatge. Des d'aleshores em deixo barba, mai em pentino abans de sortir de casa i prefereixo l'autobús.

Estic a la dutxa i sento que el mòbil sona diverses vegades. Tinc noves notificacions.

— [18:34] Hola, em va semblar veure't el dia de Sant Jordi.

— [18:56] Estaves molt guapo...